

Arrest

nr. 180 574 van 11 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. HARDY en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren op 1 februari 1989 in het dorp Baghicha Dheri te Mardan, Khyber Pakhtunkhwa (KPK) en heeft u de Pakistaanse nationaliteit. U bent soenniet van geloof en Pashtoen van origine.

U baatte een bekende kruidenierswinkel uit in het dorp. Doordat deze aan een kruispunt lag, aan de enige taxihalte, gebruikten dorpingen soms uw winkel om hun zakken te laten liggen terwijl ze andere boodschappen deden vooraleer weer naar huis te vertrekken met al hun bagage. Hierdoor was u niet zo verbaasd toen op 20 september 2015 een jongetje uw zaak binnenrende, een zak in de deuropening dropte en weer wegliep. U was bezig met een andere klant dus besteedde u er niet direct aandacht aan. Daarna wilde u de zak wegzetten, net op het moment dat vier politiemannen uw zaak binnenkwamen.

Ze hielden u onder schot en u moest uw handen in de lucht houden, terwijl zij vaststelden dat de zak explosieven bevatte. Een agent belde door dat u voor terrorisme was gevat. Plots, in de verwarring, nam u het wapen van een agent af, en loste u hierdoor per ongeluk een schot. U schrok zodanig dat u het wapen liet vallen, de winkel uitrende en net op tijd een bus kon opspringen die op dat ogenblik juist langzaam voor de winkel voorbijreed met de deuren geopend. Door de vele omstaanders kon u zich verstoppen en even later sprong u weer van de bus en rende gedurende een uur de velden door om weg te komen. Toen belde u uw broer om hulp, die u oppikte. Hij haalde er zijn vriend F. bij en deze nam u mee naar Torkham, de grensovergang naar Afghanistan. Daar belde u naar uw vrouw terwijl F. u aanraadde om tot de dag erop af te wachten vooraleer verdere beslissingen te nemen. Uw echtgenote vertelde dat de politie was langs geweest en vanalles hadden kapotgemaakt, ze hadden ook documenten meegenomen en een First Information Report (FIR) opgemaakt wegens terrorisme.

Door wat u hoorde besloot u de volgende ochtend naar Jalalabad door te reizen. Intussen vond een jirga plaats waar uw vader en broer aan deelnamen. De politie kwam tussen en arresteerde hen beide. Een brief van de jirga zorgde er echter voor dat ze snel weer vrijkwamen. U bleef gedurende 20 dagen in Jalalabad in de woonst van een vriend van uw broer. Van uw broer vernam u intussen dat hij een advocaat had gecontacteerd maar dat uw zaak volgens deze hopeloos was omdat u geprobeerd had een politieagent neer te schieten.

U reisde in oktober 2015 terug uit Afghanistan naar Pakistan en reisde vervolgens illegaal verder via Quetta naar Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland naar België waar u asiel vroeg op 21 december 2015.

U heeft nooit een paspoort bezeten. In Bulgarije nam de politie uw identiteitskaart in beslag.

U vraagt asiel omdat u vreest dat uw leven bij een eventuele terugkeer naar Pakistan in gevaar is en dat u zou bestraft worden voor iets dat u niet heeft gedaan.

U bent gehuwd in augustus 2008 en heeft 2 kinderen. Uw echtgenote en kinderen bevinden zich nog in Pakistan, maar verhuisden naar Abbottabad nadat u zelf het land verliet wegens pesterijen van de politie.

In het kader van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een geboorteakte, een attest van woonst, een FIR, diploma's, een werkattest, foto's, enveloppen, een brief van de dorpsraad, een huwelijksakte en identiteitskaarten van uzelf, uw ouders en uw echtgenote.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Zo zijn een aantal centrale aspecten van uw relaas volkomen ongeloofwaardig. U beweert dat u er in uw paniek in slaagde om een politieagent te ontwapenen (zie gehoorverslag CGVS, pp. 11-13). Er zouden zich 4 agenten in uw winkel hebben bevonden, waarvan er een aantal hun wapen op u richtten en anderen het wapen in het holster hielden terwijl u werd geslagen. U beweert dat u zo overstuurd was dat het "plots" gebeurde dat u het wapen had gepakt en zelfs een schot had gelost. Bovendien kon u weggrennen zonder dat u werd achtervolgd of dat er naar u werd geschoten. Het is echter niet aannemelijk dat u erin zou slagen om een agent, extreem op zijn hoede want op zoek naar een terrorist, te vlug af te zijn, in een vlaag van angst en zonder deze intentie te hebben nog wel. Integendeel, u beschrijft zichzelf als een prima burger (p. 12) met een goede reputatie en zonder enig gewelddadig verleden. Gevraagd naar waarom u dan eigenlijk zoiets zou doen, vult u aan dat u niet wist dat het wapen geladen was en dat als je een wapen op iemand richt, deze persoon altijd bang is, of die nu geladen is of niet. Zelfs al zou u onder extreme stress hebben gestaan, kan het CVGS uw uitleg niet aanvaarden en dit bij gebrek aan enige samenhang. De waarschijnlijkheid dat dit kan gebeuren is nog kleiner in het licht van uw verklaring dat u weet dat Pakistaanse agenten erg gewelddadig zijn. Kortom, de hele situatie, inclusief de ontsnapping, lijkt meer op een incoherente navertelling van een actiefilm dan van een situatie die zich echt kan hebben voorgedaan. Daarbij komt dat u zich niet eens schijnt te hebben afgevraagd waarom en hoe dit u kan zijn overkomen (p. 12). Dit versterkt verder het ingestudeerde karakter van uw verklaringen.

Verder bent u onvoldoende op de hoogte van de mogelijke gevolgen van deze vermeende gebeurtenis. Zo verklaart u dat de advocaat het niet de moeite vond om de zaak op te volgen omdat het hopeloos is. Nochtans zou hij wel de FIR zijn gaan halen in het politiestation (p. 14) en zou hij als dusdanig wel enig onderzoek hebben verricht. Daarbij kan trouwens worden opgemerkt dat u wel beweert dat het FIR een origineel betreft (p. 2), maar dit is niet het geval. Het betreft immers een kopie met een stempel van een politiestation erop, hetgeen niet hetzelfde is als een officiële gecertificeerde kopie, die zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, door de rechtbank moet worden

afgeleverd (zie bijlage in de blauwe map van het dossier). Hoe het ook zij, een advocaat kan wel degelijk meer doen. Hij kan het onderzoek opvolgen en zien of het dossier werd aangevuld met andere stukken. Zo zou u te weten kunnen komen of bijvoorbeeld de getuige in uw winkel werd ondervraagd, of dat de jongen zou zijn gevonden, en of en welke maatregelen er tegen uzelf zouden zijn genomen. Echter, volgens de FIR die u neerlegt zijn er geen getuigen, hetgeen de authenticiteit van het document al ondergraaft. Kortom, u zou beter op de hoogte moeten zijn van de stand van zaken van uw probleem en uw actuele vrees in Pakistan. Echter u kan niets van dat alles op duidelijke wijze toelichten (p. 14). U verklaart hierover dat de advocaat zei dat hij niets kon doen omdat de beschuldigde niet is gearresteerd. Dit is geen voldoende uitleg. Bij verder aandringen door het CGVS over uw kennis van de zaak beweert u plots dat u overal in Pakistan wordt gezocht (p. 15). Nochtans kon u eerder in het gehoor niet eens met zekerheid aangeven dat er wel een arrestatiebevel tegen u liep (p. 5), maar dat dit "wel moest". Nochtans heeft niemand dit gezien (p. 15). Bovendien kon u blijkbaar het land wel verlaten via de grenspost Torkham. Op verder aandringen door het CGVS om details te geven over het onderzoek, beweert u plots dat uw foto wel in elke politiestation hangt (p. 15). Het lijkt er dan ook op dat u gaandeweg uw verklaringen bijstelt om tegemoet te proberen komen aan de vragen van het CGVS. Deze verklaringen komen geïmproviseerd over en zijn vaak strijdig met wat u eerder verklaarde. Ook of de zaak al werd behandeld door een rechtbank kan u niets zeggen. Daarbij merkt het CGVS op dat als er inderdaad sindsdien extra maatregelen werden getroffen om u overal te zoeken, zou dit deel uitmaken van een verder onderzoek. Uw advocaat zou hier met andere woorden informatie over kunnen inwinnen. Uw bewering dat uw familie steeds werd lastiggevallen (pp. 6, 13), komt in dit licht erg onwaarschijnlijk over en u kan dit ook op geen enkele manier hard maken. Kortom, zowel het vermeende incident als de vermeende gevolgen die eruit zouden zijn voortgevloeid lijken volkomen verzonnen.

Voor wat betreft uw documenten merkt het CGVS **ten eerste** op dat het in Pakistan gemakkelijk is om valse of vervalste documenten te bekomen, hetgeen ook duidelijk blijkt uit de informatie toegevoegd in bijlage. **Ten tweede** blijken uw verklaringen inzake uw documenten niet altijd coherent aan de documenten zelf. De brief van de dorpsraad geeft aan dat uw ouders u niet zullen helpen. Dit is vreemd, u verklaart immers dat uw broer u heeft geholpen bij het vertrek en sindsdien ook met documenten. Bovendien verklaarde u dat u van een respectabel gezin kwam en zouden uw ouders dus geen redenen hebben om aan te nemen dat de beschuldiging de waarheid bevat. Het is dus niet duidelijk waarom uw ouders akkoord zouden gaan met deze regeling. Met andere woorden de inhoud stemt niet overeen met de rest van uw relaas. De jirga brief bevat trouwens geen datum, hetgeen ook afbreuk doet aan de echtheid van het document. Het domicile certificate vermeldt voorts dat u in 2005 in Baghicha Dheri werd geregistreerd, hetgeen niets zegt over uw woonplaats in 2015. Uw werkattest van Ufone en diploma zijn afkomstig uit respectievelijk Abbottabad en Peshawar en zijn dus evenmin een indicatie van uw feitelijke verblijfplaats in 2015. U kan ten andere geen enkel document neerleggen waaruit blijkt dat u effectief een winkel uitbaatte uit uw dorp (lease, belastingen, rekeningen, etc). Uw foto's zouden uw slechte behandeling onderweg attesteren, hetgeen verder niets toevoegt aan uw verklaringen. Uw identiteitskaart werd afgeleverd in 2010 en niet in 2014 zoals u zelf verklaarde te vermoeden.

Tenslotte blijkt dat u op geen enkele manier kan aantonen op welk moment u uw land heeft verlaten. Uw reisroute is stereotiep en kan op geen enkele manier worden gecontroleerd. Dat u trouwens de recente lokale provinciale verkiezingen in KPK van 30 mei 2015 niet kan duiden, is een sterke indicatie dat u wellicht al eerder uit uw dorp vertrok. Immers het was al 10 jaar geleden dat er nog lokale verkiezingen plaatsvonden. Gezien de hoge inzet en de plaatselijke betrokkenheid is het, zelfs gezien uw bewering dat u niet ging stemmen, niet geloofwaardig dat u niet gemerkt zou hebben dat er verkiezingen plaats hadden, amper enkele maanden voor uw vertrek. De laatste verkiezingen waar u wel naar kan verwijzen (maar waar u ook niet voor ging stemmen) dateren al van de verkiezing van Nawaz Sharif, die verkozen werd in mei 2013. Kortom, u kan niet aannemelijk maken dat u en waarom u halsoverkop uw land zou hebben verlaten, zelfs zonder nog afscheid te kunnen nemen van uw gezin.

Volledigheidshalve stelt het CGVS vast dat u geen asiel aanvraag in de Europese landen waar u doorreisde op weg naar België. Indien u werkelijk een gegronde vrees zou koesteren in Pakistan, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u asiel aanvraag van zodra de kans bestaat, hetgeen u hebt nagelaten. Ook deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Aldus kan u de status van Vluchteling niet worden toegekend. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de **subsidiäre beschermingsstatus** toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op een appreciatiefout en op de schending van artikel 48/3 tot 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen", van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt" en van artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker wijst erop dat hij niet werd geconfronteerd met de beweerde ongeloofwaardigheid van kernelementen uit zijn asielaanvraag en dus dat hij de kans niet kreeg om meer details te vertellen teneinde

de geloofwaardigheid van deze elementen te herstellen. Hij merkt op dat de agenten hem wel hebben achtervolgd en dat ze wel geschoten hebben. Hij stelt dat het voor de agenten heel gevaarlijk was om naar hem te schieten omdat het een plaats is waar veel volk was en dus niet random konden beginnen schieten zonder een bloedbad te veroorzaken. Hij is er dan in geslaagd op een bus te springen en de politie heeft niets meer kunnen doen. Hij wijst er ook op dat hij verklaarde dat één van de agenten de winkel aan het doorzoeken was, waardoor dus niet de vier agenten hun aandacht op hem hadden gericht. Hij meent dat de politie niet kon verwachten dat hij op die manier zou proberen te vluchten en dat alles heel snel is gebeurd. De bestreden beslissing houdt volgens hem evenmin rekening met de omstandigheden buiten zijn winkel. Hij meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) niet beschikte over alle elementen van de context en geen verdere details heeft gevraagd over de elementen die ongeloofwaardig leken.

Vervolgens stelt verzoeker dat zijn advocaat het First Information Report (hierna: FIR) is gaan halen op het politiestation, zodat het logisch is dat het een kopie met stempel van het politiestation betreft. Met het woord "origineel" bedoelde hij niet een "officiële gecertificeerde kopie", *"maar gewoon dat het het document is dat zijn advocaat kreeg op het politiestation"*. Volgens zijn advocaat was het onmogelijk om de onschuld van verzoeker te pleiten. Zijn advocaat heeft enkel het FIR opgehaald en heeft geen ander onderzoek gevoerd. *"Gezien de zaak zeker verloren was, was het beter om geen onnodige kosten te maken en voor verzoeker om te vluchten."* Hij wijst erop dat zijn advocaat niet door hem maar door zijn broer werd geraadpleegd, alsook dat "zulke zaken" risicovol zijn voor de carrière van een advocaat. *"De onschuld van verzoeker pleiten zou inderdaad vereisen dat iemand anders schuldig is, en onderzoek vergen naar de mogelijk betrokken organisaties. Dit zal niet geapprecieerd worden door de personen die eigenaars waren van de explosieven gevonden in verzoekers winkel waardoor de advocaat bedreigingen riskeert. Terroristische groeperingen in Pakistan twijfelen inderdaad niet om advocaten te kiezen als slachtoffers: zo werden er 60 advocaten vermoord in een aanslag op 11 augustus 2016."*

Aangaande het feit dat het FIR vermeldt dat er geen getuigen waren terwijl verzoeker verklaarde dat er een klant aanwezig was in de winkel, wijst verzoeker op zijn verklaringen waaruit hij afleidt dat het perfect mogelijk was dat de klant niets had gezien en weigerde op te treden als getuige waardoor hij niet wordt vermeld in het FIR. Volgens hem stemt de rest van de inhoud van het FIR perfect overeen met zijn verklaringen. Betreffende de brief van de dorpsraad stelt verzoeker als volgt: *"De jirga was natuurlijk op de hoogte dat verzoekers ouders hem gingen helpen. Ze hebben dit echter verzwegen in de officiële brief zodat verzoekers ouders geen problemen zouden hebben. De jirga is overtuigd van verzoekers onschuld."* Hij stelt dat zijn ouders weten dat hij door de rest van Pakistan als schuldig wordt beschouwd. Hij wijst er ook op dat geen enkele vraag werd gesteld over deze brief en dat hij dus de kans niet kreeg om uit te leggen waarom de brief deze inhoud bevat. Hetzelfde geldt volgens hem voor het FIR. Hij wijst op artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Wat betreft het feit dat hij, behalve onduidelijke foto's, geen bewijs voorlegde dat hij uitbater was van een winkel, wijst hij erop dat hij verklaarde dat er geen schriftelijke overeenkomst bestond over de winkel en dat hij niet met papieren werkte. Hij is erin geslaagd om een getuigenschrift van de eigenaar van de winkel te bekomen, waarin wordt vermeld dat verzoeker de winkel huurde in de betrokken periode. Voorts stelt hij dat het geheel van de door hem voorgelegde documenten als zijn verblijfplaats aangeven het dorp waarvan hij afkomstig is. Ze tonen volgens hem aan dat hij in 2015 nog altijd in Pakistan verbleef, aangezien het diploma dateert van 2015. Dat hij de verkiezingen van 30 mei 2015 niet heeft vermeld, doet hieraan volgens hem geen afbreuk. Hij legt tevens een verklaring van de gemeenteraad van zijn dorp voor.

Waar hem wordt verweten geen asiel te hebben aangevraagd in andere Europese landen die hij passeerde, stelt verzoeker dat hij had verkozen om in België asiel aan te vragen omdat hij had gehoord dat bescherming hier mogelijk was en hij van de smokkelaar vernam dat hij dan absoluut geen asiel mocht aanvragen in een ander land omwille van de Dublin-Verordening. Hij meent dat dit element geen invloed heeft op de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas/.

Verder wijst verzoeker erop dat zijn regio van herkomst wordt gekenmerkt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. *"In deze context is het logisch dat de overheid uiterst waakzaam is voor terroristische activiteiten en organisatie van aanslagen. Iedereen kan dan ook worden beschuldigd van deelname aan een terroristische groepering. Daarnaast worden er in deze context veel wapens verhandeld en lijkt verzoekers relaas helemaal niet bijzonder."* Volgens het EASO-rapport zijn explosies één van de meest gebruikte methodes van geweld in de regio, zo stelt verzoeker. Hij wijst erop dat begin 2016 een nieuwe stijging van het geweld werd gerapporteerd. Hij meent dat geen

rekening werd gehouden met de algemene context bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, terwijl dit volgens hem een cruciaal element is van zijn geloofwaardigheid.

Vervolgens meent verzoeker dat hij onmogelijk van een eerlijk proces zou kunnen genieten in Pakistan. Hij wijst op rapporten van Human Rights Watch en van Amnesty International, alsook op twee persartikels. Hij stelt dat zijn onschuld onmogelijk kan worden vastgesteld door de Pakistaanse rechtbanken en dat hij hoogstwaarschijnlijk zal worden geëxecuteerd. Hij wijst erop dat veel gevangenen die van terrorisme worden beschuldigd zonder enige vorm van proces worden vermoord. Hij stelt dat hij behoort tot de sociale groep van mensen in Pakistan die ten onrechte worden beschuldigd van terrorisme en dat die sociale groep is ontstaan in zijn regio van herkomst door de oorlog die er momenteel wordt gevoerd tussen regeringsactoren en terroristische organisaties. Hij meent ook een hoog risico te lopen om vermoord te worden door de politie. *“Zou hij tot aan zijn proces overleven, dan zal hij met bijna zekerheid veroordeeld worden tot de doodstraf zonder zijn onschuld te kunnen aantonen. Hij moet dus in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 Vreemdelingenwet.”*

2.2. Stukken

Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift: twee rapporten (stukken 3 en 4), twee persartikels (stukken 5 en 8), een verklaring van de eigenaar van de winkel (stuk 6) en een document over zijn verblijf in het dorp (stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij wordt vervolgd als terrorist nadat een zak met explosieven in zijn winkel werd aangetroffen en hij tijdens zijn vlucht van de politie een politiegeweer kon bemachtigen en afvuren. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de wijze waarop hij zijn asielrelaas omschrijft, waarbij hij een wapen kon afnemen van naar terroristen op zoek zijnde agenten die hem onder schot hielden, niet geloofwaardig is, (ii) hij onvoldoende op de hoogte is van de gevolgen van de beweerde gebeurtenis, hoewel een advocaat zou zijn geraadpleegd, (iii) de door hem voorgelegde documenten (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen en zijn verklaringen over deze documenten vaak niet overeenstemmen met de inhoud ervan, (iv) hij niet kan aantonen op welk moment hij zijn land van herkomst heeft verlaten, en (v) hij geen asiel aanvraag in de Europese landen waar hij doorreisde op weg naar België.

Waar verzoeker aanvoert dat hij tijdens zijn gehoor niet werd geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas en dus niet de kans kreeg meer details te geven, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker zelf in de eerste plaats de persoon is die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas kan inschatten. Geen enkele rechtsregel verplicht de commissaris-generaal om verzoeker tijdens zijn gehoor te confronteren met (het vermoeden van) de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Voorts dient vastgesteld dat verzoeker nalaat in onderhavig verzoekschrift ook maar enig concreet element toe te lichten waaromtrent hij meer details had willen geven daar hij niet verder komt dan het herformuleren en herhalen van enkele van zijn reeds eerder afgelegde verklaringen en het opwerpen van een aantal *post factum*-verklaringen. In het kader van de devolutieve werking van onderhavig beroep, is dit onaanvaardbaar. Verder brengt verzoeker geen enkel concreet en dienstig argument aan tegen de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers beschrijving van zijn asielrelaas, waarbij hij erin zou zijn geslaagd een dienstwapen af te nemen en af te vuren van

naar terroristen op zoek zijnde agenten die hem in het vizier houden en vervolgens zonder problemen op een traag voorbij rijdende bus met open deuren te springen en te ontsnappen, dermate onwaarschijnlijk is dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Dat er op de plaats van de winkel veel volk was, waardoor de agenten niet zouden hebben kunnen schieten op verzoeker, doet geen afbreuk aan de onwaarschijnlijkheid van zijn relaas of aan het feit dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker niet zo eenvoudig kan ontsnappen aan vier agenten die hem in het vizier hebben tijdens een onderzoek naar terroristen als door het simpelweg op een toevallig traag voorbij rijdende bus met open deuren te springen. Geenszins zou het in die omstandigheden per se nodig zijn dat de agenten op verzoeker zouden moeten schieten teneinde zijn ontsnapping te verhinderen. Het loutere feit dat één van de agenten de winkel aan het doorzoeken zou zijn, doet evenmin afbreuk aan het voorgaande. Immers, zelfs indien slechts drie agenten hem in het vizier hielden, is het nog steeds ongeloofwaardig dat verzoeker in die omstandigheden een dienstwapen zou kunnen ontfutselen aan één van de agenten en dit nog afvuren ook, zij het dan in een paniecreactie en per ongeluk. Verzoeker toont dan ook niet aan dat het CGVS geen rekening hield met de context of over te weinig informatie beschikte om het asielrelaas te beoordelen.

Wat betreft het FIR (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), dient vastgesteld dat dit document niet van aard is de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen. Verzoeker verklaarde immers dat er nog een klant aanwezig was in de winkel op het moment van de inval van de politie, terwijl in het FIR wordt gesteld dat er geen getuigen aanwezig waren. Dat deze klant de andere kant op keek en dus zou weigeren als getuige op te treden, is slechts een *post factum*-verklaring waarvan verzoeker tijdens zijn gehoor geen enkele melding maakte, hoewel hij hiertoe wel de kans had. Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt voorts dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Pakistaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn. Bovendien blijkt uit deze informatie dat een gecertificeerde kopie van een FIR kan worden verkregen via de rechtbank, terwijl verzoeker slechts een kopie neerlegt met een stempel van een politiebureau. Kopieën hebben, wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerlei knip- en plakwerk, steeds een beperkte bewijswaarde. Temeer daar verzoeker(s familie) een advocaat raadpleegde, kan worden verwacht dat hij een gecertificeerde kopie van het FIR zou voorleggen. Dat hij dit nalaat, is eens te meer een indicatie van het feit dat dit FIR geen bewijswaarde heeft inzake het ingeroepen asielrelaas. Wat betreft deze advocaat dient overigens te worden opgemerkt dat het feit dat deze enkel zou hebben gezegd dat het onmogelijk was om verzoeker te verdedigen en buiten het ophalen van het FIR op het politiebureau geen verder onderzoek heeft gevoerd, eens te meer duidt op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Dat zijn advocaat zijn reputatie en zijn leven niet op het spel wou zetten, zoals verzoeker onder verwijzing naar algemene informatie aanvoert in zijn verzoekschrift, is opnieuw slechts een loutere *post factum*-verklaring. Tijdens zijn gehoor verklaarde verzoeker immers enkel dat zijn advocaat niets kon doen omdat de beschuldigde niet werd gearresteerd. Niets weerhield hem ervan tijdens zijn gehoor uiteen te zetten dat zijn advocaat wegens overwegingen van zijn reputatie en veiligheid verzoeker niet verder wou of kon helpen. Voor het overige dient vastgesteld dat verzoeker zelf ook weinig informatie kon meedelen met betrekking tot het verdere verloop van het onderzoek tegen hem sinds zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Indien verzoeker hiervoor internationale bescherming vraagt, kan redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over de verdere ontwikkeling van zijn beweerdde problemen die hem ertoe aanzetten zijn land van herkomst te ontvluchten. Dat verzoeker dit klaarblijkelijk naliet, zet de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder op de helling.

Betreffende de brief van de jirga wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

"De brief van de dorpsraad geeft aan dat uw ouders u niet zullen helpen. Dit is vreemd, u verklaart immers dat uw broer u heeft geholpen bij het vertrek en sindsdien ook met documenten. Bovendien verklaarde u dat u van een respectabel gezin kwam en zouden uw ouders dus geen redenen hebben om aan te nemen dat de beschuldiging de waarheid bevat. Het is dus niet duidelijk waarom uw ouders akkoord zouden gaan met deze regeling. Met andere woorden de inhoud stemt niet overeen met de rest van uw relaas. De jirga brief bevat trouwens geen datum, hetgeen ook afbreuk doet aan de echtheid van het document."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de jirga ervan op de hoogte was dat zijn ouders hem zouden helpen en zelf ook gelooft in de onschuld van verzoeker maar dat dit werd verzwegen in de officiële brief, is opnieuw een dermate gekunstelde *post factum*-verklaring dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zelfs indien enige bewijswaarde zou kunnen worden gehecht aan deze brief, *quod non*, dan is ze geenszins van aard verzoekers asielrelaas te ondersteunen daar verzoeker in onderhavig verzoekschrift zelf toegeeft dat de inhoud niet met de werkelijkheid overeenstemt en het slechts om een list zou gaan van de jirga om verzoekers ouders niet in de problemen te brengen. Verder dient erop

gewezen dat het feit dat verzoeker niet met de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de door hem voorgelegde documenten werd geconfronteerd, geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet bovendien slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Overigens kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekers verklaringen inhoudelijk overeenstemmen met de documenten die hij ter staving van deze verklaringen voorlegt, *quod non in casu*.

Betreffende de overige voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

"Het domicile certificate vermeldt voorts dat u in 2005 in Baghicha Dheri werd geregistreerd, hetgeen niets zegt over uw woonplaats in 2015. Uw werkattest van Ufone en diploma zijn afkomstig uit respectievelijk Abbottabad en Peshawar en zijn dus evenmin een indicatie van uw feitelijke verblijfplaats in 2015. U kan ten andere geen enkel document neerleggen waaruit blijkt dat u effectief een winkel uitbaatte uit uw dorp (lease, belastingen, rekeningen, etc). Uw foto's zouden uw slechte behandeling onderweg attesteren, hetgeen verder niets toevoegt aan uw verklaringen. Uw identiteitskaart werd afgeleverd in 2010 en niet in 2014 zoals u zelf verklaarde te vermoeden."

De verklaring van de eigenaar van de winkel en de verklaring van de gemeenteraad van zijn dorp die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukken 6 en 7) zijn niet van aard de hiervoor geciteerde motivering te weerleggen. Naast het feit dat zij duidelijk een gesolliciteerd karakter hebben, niet afkomstig zijn van een officiële bron en verzoeker nalaat *in concreto* uiteen te zetten hoe en waarom hij plots aan deze documenten is geraakt, betreffen het opnieuw slechts kopieën waaromtrent hoger reeds werd gewezen op de relatieve bewijswaarde ervan, temeer gelet op de eveneens hoger vermelde informatie in het administratief dossier aangaande corruptie en documentfraude in Pakistan (zie map 'Landeninformatie').

Betreffende het feit dat verzoeker geen asiel aanvraag in de Europese landen waar hij doorreisde op weg naar België, stelt hij in onderhavig verzoekschrift dat hij had gehoord dat bescherming in België mogelijk was en via zijn smokkelaar vernam dat hij dan absoluut geen asiel moest vragen in een ander land omwille van de Dublin-Verordening. Dergelijke uitleg kan echter geenszins volstaat. Verzoeker kon immers ook in andere lidstaten van de Europese Unie bescherming krijgen. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en eerst helemaal tot in België reisde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar een aantal rapporten en artikels (verzoekschrift, stukken 3-5 en 8), wijst op de algemene situatie in zijn land van herkomst, dient erop gewezen dat verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe geenszins volstaat.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoeker niet kan aantonen op welk moment hij zijn land van herkomst heeft verlaten, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen de hiervoor geciteerde analyse, noch brengt hij enig stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist of achterhaald zou zijn. Bijgevolg wordt deze analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER